

Πελοπ. (Λακων.) κ. ἀ. : Δέν ἔχω ἀνάκαρο ἀπὸ τὰ μικρὰ γιὰ περίπατο Ἦπ. Δέν ἔχει ἀνάκαρο οὔτε γιὰ μὴ σιμὴ νὰ κάτῃ αὐτόθ. Δέν ἔχω ἀνάκαρο νὰ κάνω τὴ δουλειά μου Λακων. 3) Θάρος, τόλμη Τῆν. κ. ἀ. — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. Δημητρ. : Δέν εἶχα ἀνάκαρο νὰ τοῦ τὸ πῶ Τῆν. Δέν ἔχει ἀνάκαρο νὰ τὸ κάνη Λεξ. Αἰν. || Ἄσμ.

Ἀνάκαρο δέν ἔχουνε καρσί νὰ τοῦ σταθοῦνε (καρσί = ἀπέναντι) Λεξ. Δημητρ.

ἀνάκαρο τό, (II) Ζάκ.

κ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. κάρα.

1) Τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς. 2) Ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ ἄνω μέρους τῆς κεφαλῆς.

ἀνάκαρος ἐπίθ. Σύμ. κ. ἀ.

κ τοῦ οὐσ. ἀνάκαρο (I) τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ στερητ. ἀ- ἐνεκα τῆς προπαροξυτονίας. Πβ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἔχων διάθεσιν, ἄθυμος ἐνθ' ἀν. : Κάομαι ἀνάκαρος (κάομαι = κάθομαι) Σύμ.

ἀνακαρτερεύω Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀνακαρτερεῶ).

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. καρτερεῶ.

Ἀναμένω ἐπὶ μακρὸν καὶ μετὰ πόθου τὴν ἐπάνοδον προσφιλοῦς προσώπου : Ἄσμ.

Κι ἂν εἴν' μακρὸς ὁ μισσεμὸς, θὰ σ' ἀνακαρτερένω.

ἀνάκαρτος ὁ, Ἦπ. ἀνάκρατος Ἦπ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνάκρατους Ἦπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάκαρο (I).

Κατ' εὐφημισμὸν ὁ διάβολος (ἢ σημ. ἐκ τῆς ἀρᾶς κατὰ τοῦ διαβόλου : ἀνάκρα νὰ μὴν ἔχη! περὶ τῆς ὁποίας ἰδ. ἀνάκαρο (I) 2 γ) ἐνθ' ἀν. : Τ' ἀνάκρατου συνέργια Λεξ. Δημητρ.

ἀνακάρωμα τό, Θήρ. Σίκιν. κ. ἀ. ἀνακάρωμα Μεγίστ. ἀνεκάρωμα Θήρ. Νάξ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαρῶνω (II).

1) Φρύγανον ἢ ξυλάριον, μετὰ τὸ ὅποιον ἀνάπτουν πῦρ, ἔναυσμα Θήρ. Σίκιν. Συνών. ἀνάκαμα 1 β, προσάναμμα, προσαψίδι. 2) Καῦσις Νάξ. Συνών. κάψιμο.

3) Ἀναζωπύρησις, συνδαύλισμα πυρὸς Ρόδ. Συνών. ἀνακάτεμα Α 1 β. 4) Ἡ ζύμη διὰ τῆς ὁποίας γίνεται ἡ ζύμωσις τοῦ φυράματος Μεγίστ. Συνών. προζύμι.

ἀνακαρῶνω (I) Εὐβ. (Κάρυστ.) Δ.Κρήτ. Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Σκῦρ. κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνακαρῶνον Εὐβ. (Κύμ.) Σάμ. ἀνακαρούχου Τσακων. ἀνεκαρῶνω Κίμωλ. Α.Κρήτ. Κύθν. ἑνεκαρῶνω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάκαρο (I).

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀναλαμβάνω, ἀποκτῶ δυνάμεις, ἀναζωογονοῦμαι, ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων Εὐβ. (Κάρυστ.) Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.) Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Σάμ. Τσακων. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. : Σὰν ἔφαγα καὶ ἤπια ἀνακάρωσα Λεξ. Δημητρ. Ἀνακάρωσε ἡ ἐλαιοὶ ποῦ κόδενε νὰ ξεραθῇ Μάν. Ἀρρωσθιάρις ἦτονε τοῖ περασμένους μέρες, μὰ δὰ ἑνεκάρωσε (δὰ = τώρ) Σητ. Ὡσαυτε νὰ ποτιστῇ τὸ κηπούλλι ἐνεκαρῶσανε οἱ -γ- ἄγουρεῖς αὐτόθ. Τὰ σ' ἄρια - τὰ σταφύλια ἀνακαρῶσανε τώρ καὶ κάδοσο καιρὸ ποῦ κάνει καλὸ γαιρὸ Λακων. Νὰ δὶ' ἡ Δέσποινα ν' ἀνακαρούη ἡ μάτη μι! (νὰ δώσῃ ἢ Παναγία νὰ ἀναρρώσῃ ἡ μητέρα μου!) Τσακων. Τὸν εἶχε γονατίσει, μ' ἀνακαρῶθηκε αὐτὸς ξάφνου καὶ τὸν ἀνασκέλισε Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναδίνω Β 1 γ, ἀναζομῶνω, ἀναζῶ Α 1, ἀναθάλλω Α 2, δυνάμῶνω, καρδαμῶνω. β) Μεταφ. δεικνύομαι τολμηρὸς πρὸς τινα, λαμβάνω στάσιν ἀπειλητικὴν καὶ ἐπιθετικὴν ἐναντίον τινὸς Εὐβ. (Κύμ.) Σκῦρ. : Μὴν ἀνακαρῶνῃς, γιατί θὰ τοῖς φᾶς! Κύμ.

Ἀνακάρωσε κατεπάνω του Σκῦρ. Συνών. φρ. κάνω τὸν παλληκαρᾶ. 2) Αὐξάνομαι, ἀναπτύσσομαι Κίμωλ. Κρήτ. Κύθν. Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Σάμ. : Αὐτὸ τὸ παιδί δέν ἀνακαρῶνει Μάν. || Φρ. Ὡ, ποῦ νὰ κάτῃ κι ἀνεκαρῶση μέσα σου! (ἐνν. ὁ διάβολος. Ἀρά. Συνών. φρ. νὰ μ' π' ὁ διάβολος μέσα σου καὶ νὰ ν' αἰ κι ἀβγωμένος!) Κίμωλ. Ἐ, ποῦ νὰ μὴν ἀνεκαρῶση τὸ παιδί του! (ἀρά) Κύθν. Συνών. ἀναθάλλω Α 1, ἀνακαθίζω Β 4, μεγαλῶνω.

ἀνακαρῶνω (II) Ἀνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Πάρ. Σίκιν. Σῦρ. κ. ἀ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. ἀνεκαρῶνω Θήρ. Κύθν. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Τρίποδ. κ. ἀ.) Σῦρ. ἀνακαρούχου Τσακων. ἑνεκαρῶνω Μύκ. Νίσυρ. Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. καρῶνω.

Α) Ἀμτβ. 1) Φθάνω εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς καύσεως, ἐπὶ πυρᾶς Εὐβ. (Κάρυστ.) Θήρ. Κύθν. Μῆλ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Ρόδ. Σῦρ. — Λεξ. Βλαστ. : Ἐνεκάρωσαν τὰ κάρβουνα Νίσυρ. Ἀνακάρωσε ἡ φωτιά Σῦρ. || Ἄσμ.

Κάρβουνον ἔχω 'ς τὴν καρδιά καὶ σβεῖ καὶ ἑνεκαρῶνει κι ὅταν σοῦ θέλω θυμηθῇ σὰν τὸ κερί με λειώνει (μοιρολ.) Νίσυρ.

Τρῆψε τρῆψε, διδικάκι, | μὴ σὲ βάλω 'ς τὸ φουρνάκι
νὰ καῖς, ν' ἀνεκαρῶσης | κ' ὕστερα θὰ μετανοιώσης

Ἀπύρανθ. Συνών. κορῶνω. Πβ. ἀναλαβαίνω, ἀναλαμπίζω. β) Συνεκδ. φθάνω εἰς ἔντασιν Ρόδ. : Ὁ καβγᾶς ἐνεκάρωσε (καβγᾶς = ἔρις, φιλονικία). γ) Μεταφ. ἐξοργίζομαι σφοδρῶς Μύκ. : Ἦψε τὸ ἐνεκάρωσε. Συνών. ἀνάφτω, ἄφτω, κορῶνω. 2) Ἀναφλέγομαι Τσακων. : Ἀξαφνα ἀνακαρούκαῖ τὰ τσερά καῖδια (ἔξαφνα ἀνεφλέγησαν τὰ ξηρά κλαδιά). 3) Πυρέσσω ἰσχυρῶς, ἐπὶ ἀσθενοῦς Κύθν. Μῆλ. : Φρ. Ἀφτει κι ἀνεκαρῶνει. Συνών. ἄφτω.

Β) Μετβ. 1) Ἀνάπτω πῦρ Θήρ. Μύκ. Σίκιν. Σῦρ. : Πῆρε ἓνα φρύανο ν' ἀνεκαρῶση Σῦρ. Ἀνεκάρωσε μάνι μάνι Θήρ. Φωθιῆς ἀνεκαρῶμένες νοιώθω ἀπ' ὅς τὸ βγαρτό μου (αἰσθάνομαι ἰσχυροὺς πόνους εἰς τὸ ἐξάνθημά μου) αὐτόθ.

β) Ἀναζωπυρῶ, ἀναρριπίζω, ἐπὶ πυρὸς Θήρ. Ρόδ. — Λεξ. Βλαστ. : Ἀνακαρῶνω τὴν φωτιά. Συνών. ἀναγκάζω Α 6, ἀναδεύω Α 1 δ, ἀναθάλλω Β 1, ἀνακατεύω Α 1 β, ἀνακατῶνω, συνταυλίζω. 2) Κατακαίω, καταφλέγω Νάξ. (Τρίποδ. κ. ἀ.) Νίσυρ. Πάρ. — Λεξ. Μπριγκ. : Φωτιά νὰ σ' ἀνεκαρῶση! (ἀρά) Τρίποδ. Νὰ πέση φωτιά νὰ σὲ κάψῃ καὶ νὰ σὲ ἀνακαρῶση! (ἀρά) Πάρ. || Φρ. Ἐνεκάρωσε τὴν καρδιά μου ἡ ἀγάπη σου! Νίσυρ. 3) Μεταφ. βασανίζω τινὰ ἠθικῶς Ἀνδρ.

ἀνακάρωσι ἡ, Πάρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαρῶνω (II).

Καῦσις, κατάφλεξις.

ἀνάκατα ἐπίρρ. κοιν. ἀνέκατα Θήρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνάκατος. Ἡ λ. καὶ ἐν Θρήν. Κωνπλ. στ. 210 (ἐκδ. Ellissen σ. 134) «πλούσιες, φτωχὲς ἀνάκατα μετὰ τὸ σχοινὶ δεμένες».

Ἀναμῖξ, φύρδην μίγδην ἐνθ' ἀν. : Ζάχαρι καὶ καφὲς ἀνάκατα. Πρόβατα καὶ κατοῖκες ἀνάκατα. Ἀντρες καὶ γυναῖκες ἀνάκατα. Πίνουμε οὔζο καὶ κρασί ἀνάκατα (ταυτοχρόνως οὔζο καὶ κρασί) κοιν. Ἡ πλατεῖα μαύριζε ἀπὸ κόσμον ριχμένο, πεσμένο κάτω ἀνάκατα, γέροι, νέοι, παιδιὰ, ἄντρες, γυναῖκες, κορίτσια ΔΒουτυρ. Τριανταδύο διηγ. 82. || Φρ. Τὰ λέω ἀνάκατα (χωρὶς εἰρμόν). Ἐγιναν ἀνάκατα (ἐπὶ ταραχῆς καὶ συγχύσεως καὶ σφοδρῶν ἐρίδων. Συνών. φρ. ἔγιναν ἄνω κάτω, ἔγιναν μαλλὰς ἀκουβάρις) κοιν. Συνών. ἀνακατάλλα, ἀνακατωτά.

